



ANY I

Llagostera, 7 d' Agost de 1910

Núm. 5

Redacció y Administració: Carrer de la Victoria núm. 1

Monólec

*(L' actor entrará en escen. agitat, y espolsantse
l' aigua que se suposará te empapat tot son
trajo, que será d' estiu y ben exagerat).*

«Ja 'm tenen aquí! pero... de quina manera arribo!... ben xop! No 'm pensava pas pogués cumplir ab el programa de la funció d' avuy y esser aquí á l' hora anunoïada. Vegém (trayentse el rellotje) ¡Re cristi-na! ja son las... (hora que sigui) Se devían cansá d' esperar. Encare ventura que vostés son unas personas de bó y resignadas, que sino, pot ser si m' haurían xiulat... y no 'n tinc pas jo la culpa. Ja veurán com lo qu' els hi explicaré es bon xic disculpable en un jove d' aquesta lley d' especie de manera que soc jo, qu' encare que faig cara de formal, no 'n só tan com vostés se pensan, y no s' en riguin. (Pausa) Ara ve-

gin, ¡n'hi ha un vagó plé!... Passava jo pel carrer del Galapat blau, ¿saben? aquell que torsant, torsant va a parar a la plassa de las Ollas? quant tot-d'-una sento una veu amiga qu' em crida, ¡Ginjol! ¡Ginjol!, perque un servidó de vostés em dic Ginjol.— ¡Hola, noy! ¿tu per' aquí? faig jo.—¿Ahont vas ab tanta ferramenta? ¿qu' apreus de fuster?—No, diu, ara em dedico...al aguait de las mossas. ¿Veus? ab aquet belabarquí y ab dos punxons en tinc prou per empendre la meva tasca. Vina ab mi, tu qu' ets jove de gust, creume, em diu ¡et divertirás! Em vaig deixar convencer y m' acompanyá al establiment de banyes «El Pensil de las Delicias», enterantme pel camí que hi tenia llogat un cuartet, vehí del que ocuparian las noyas d' en Melsa Negra, guapassas ellas, revingudetas y bellugadissas... ¡ja las deuen coneixer vostés, ¿eh? ¿Qui no las coneix a las Melsas!! Al ser allí, en aquella gabia, em diu en Ratolinet:—Jo pujaré en

aquesta cadira, que com que fa la figueta, tu l' aguantaràs fort, y.... ab el belabarquí foradaré bén amunt de la paret de fusta, y fet que sigui un forat.... esperarém á que vinguin ellas.... ¿sabs? (ab misteri) y llavors, registre ocular *que te crio*, ¿m' entens?—¡Ja, ja, ja! (Rient) ¡Quina idea tan piramidal, noy! li dic. ¡Somi! y á fer feina, y vinga donar voltas al belabarquí. Al poc rato, una mena de resistència inesperada fa qu' en Ratolinet apreti l' eina ab mes forsa y.....

roda, que roda,
fes dagas dagué,
fes dagas que passin
las mallas d' acer.

¡Ay, no varen ser mallas d' acer las que va foradar, que va ser una planxa de metall flonjo que revestía un gros diposit d' aigua per las dutxas. Y, ¡nosaltres sí que la varem pendre ben bé la dutxa! ¡Quin xorro més espatarrant ab furia de monstre del avern va eixir d' aquell malehit diposit, cayent sens pietat damunt las nostras personas! (Ab plany). Alló ha estat el diluvi universal, pro sense arca de Noé: alló ha sigut la fi del mon, pro sense estrella ab cua. ¡Quin terrabastall, fillets de Deu! Anem pera sortir d' aquell acuarium y.... ¡raves fregits! la porta era tancada ¡Oh disort! un mal intencional veyent la clau per la part d' afora la había girada. ¡Estavan engarjolats! En tot aixó la riuerada se devia anar extenent per l' edifici, perque comensarem á sentir crits d' auxili, ¡iqu' em nego! ¡ay, la mare! y petaments de portas, y xiselets de donas, y plors de criaturas, y corredissas..... Nosaltres ens removíam com anguillas neguitosas en aquell lloc de malestrugansa, y en tant, en Ratolinet ab sos nervuts brassos, forceja que forcejarás unas fustas mitj corcadas de la paret del darre-
ra, y las esbotzem, y regalimant aigua, fets uns *ecce-homos* ens posem á salvo d' aquelles furias que ja sentíam ens amenassavan desd' afora, ¡no calia més sino que després del xafec hagués pedregat! (Lamentantse) ¡Ja ho veuen si ens ha costat cara la nostra

tafanceria! y ¡Feu sacrificis per veurer Mel-sas Negras!!

Ara veigin, com els deya al principi, em pensava fer tart, y á fé qu' ho haguera sentit molt: no 'ls hi hauria pogut explicar l'aconteixement del dia, la gran novetat, el conmens de la *revolución desde arriba*, com si diguessim, pro teatral. ¿Qué no ho saben lo que passa? ¿No han sentit á parlar d' aquella obra lirico-dramática bufo-ballable que s'ha estrenat al mateix cervell d' Europa, á la Babel moderna, á París de França, titulada CHANTECLER? — senyors: (ab arranc), Aixís com me veuen, air.... jo, un servidor de vostés... vaig assistir, aixó sí, d' *amagatotis*, al primer ensaig que d' aquesta ópera tingué lloc en el teatre «Nuevo Modernismo» y en vaig sortir esgarriat. Un senyor que s' anomena Crostat... (pensantshi) ó... Crestat... ¡ah!... no, en Rostand, vull dir, ha necessitat set ¡¡anys!! per engiponarla, y á fé de nell qu' aquesta vegada á fet *tableau*... (Ab energia). ¡Ja s' ha acabat alló de trepitjar las taulas dels tres personas auténticas, de carn y ossos, veritables! Ara serán las bestias de tota mena de condicions y calibres las que farán saltirons y coses bonicas pels escenaris. Alló de que 's feyen l' amor la tiple y el baix, qu' el tenor buscava las pessigollas á la característica, ó feya l' aleta á la contralt, y aquellas escenas de capa y espasa, ¡ja s' han acabat!... ¡Afora tot aixó per antiquat y carrincló y neula! Ara veurém qu' hi rumbejan el garbo galls de llevar y gallinas ponedores, ánecs y ocas fentse *monos*, ó un pardal y una pardala... un avestrús y una avestrussa, y la mar de bestioletas exhibint sas gracias y *luciendo todo lo que Dios les dió* (cantantho, pausa).

Pera convéncels, dem una vista al CHANTECLER. Una faisana, que ferida per un perdigó esgarriat que li ha tocat la punteta de l' ala esquerra, cau en el corral, ahont impera, fent de sultán, en CHANTECLER, gallás enfátic y carregat de vanitat. La faisana, tot y tenir un perdigó á l' ala,

logra enternirlo, y s'el fa séu ab tres ó quatre manyagarias. El gall, estarrufantsi, aixeca el cap y mirant de fit á fit al Sol, hi engega un ki-ki-ri-kie sorollós, formidable, volent demostrar aixís son amor á la faisana. Surten desseguida envidiosos en forma d'aussellots, representant els mals esperits, que fan una por!!... uy... ¡quina por! y aquestas ólivas ó mussols entonan uns cants tristos... tétrics... Un altre gall anglés vol ferli la trabeta fentli corre la xicota, pro en CHANTEOLER s'en desfá y triúmfá... y fuig ab la faisana á fer niu bèn lluny... bèn lluny... y encare surten garsas... merlas... y molts mes aussells: vaja, alló es una *pajarera*.

Seguint per aquet camí, ja hi veurém, temps á venir, á la taulas, llangardaixos y guillas, sargantanas y gats selvatjes y grills y cucas de llum y renocs, y allavors s'hi sentirán diálecs per l' istil.—(Un galapat, amorosament á la granota). ¡Que t' estimo, rexinxolada!—Rac, rac... rac, fa ella.—¡Ay, per tu 'm moro.—Rec..... rec, rec.—¡Ingrata! si no m' estimessis.... m' atravesaria ab una punxa aquesta panxa tan rodona que veus.—¡Ric, ric, ric!, y aixís ens n' irán pintant la cigonya, ¿he, qu' ens divertirém? (Una veu desde fora, ¡Gingol!...) ¡Ja va!—Y ara dispensin, senyors, que vaig á sopar ab en Ratolinet. Si voleu menjar peix fresc, que ja saben que n' hem agafat de gros, els convido. (S' en va).

RAFAEL FIGUERAS.

Santa Coloma de Farnés.

Lluny de tú

¡ Vlágam Deu, quina anyorança
Sento jó de tu allunyat !
El cor trist, el món me cansa,
Y sols visch ilusionat.
El record de la bellesa,
De ton garbo seductor,
Sens pietat, de mi ha fet presa,

Sens pietat, me mata 'l cor.
Quant escolto en la boscuria,
Lluny, ben lluny de tu apartat,
L' aucellet qu' en la planuria
Alegra la soletat,
Ta veu me sembla sentir
Y d' amor mon pit esclata
¡ Ay ! jó no puch resistir
L' apassionament que 'm mata.
¡ Válgam Deu, quina anyorança,
Sento jó de tu allunyat,
El cor trist, el món me cansa...

UN QUE NO N'ESTIMA CAP.

A ma germana

Tots aquells recórts, nana meva, y algún altre, los tinch tant gravats al cor, tant ben esculpts en mon ánima, que no passa dia que no hi fruheixi aquelles dolces qu' experimenten tots los cors apenats per l' ausencia.

Aquella caseta, habitada pels dos germáns. ¡Cuántas voltes s' ha presentat en ma pobre é infeconda imaginació!

¡Quin goig tant inténs al recodar aquélls castells fets al aire, en nostres hores de repós! Yaquellas cançonetes, (una sobre tot) com la murmuro baix, ben baix, que ningú la senti, que noméspuga fruhirla tota jo sol, ben sol!

Si sabessis lo qu' es trista y monótona la meva vida lluny de tú, sens poguer rébrer les teves caricies y no poguer acaronar ta testa.

Visch sol, menjo sol, dormo sol, isolat de tothom, sens gosar explicar res á mos companys per temor d' ésser lo blanch de llurs burles.

¡Com l' anyoro la teva presència, ta parla animada!

Tú sempre tant sollicita, tant carinyosa, tan bona! ¿Creurás que fins mi ha fet plorar tes últimes ratlles?

Continúa escriguent; no pots pensar
com t' ho remercia ton pobre germá y quin
bé fas á son pobre cor.

UN NANO.

A Juan....

A tí, Juan amado
dueño de mi alma
humilde y con calma
me dirijo á tí,
pensando que sólo
tú eres en el mundo
el que amor profundo
me profesa á mí.

Fútiles motivos
la riña lograron,
pero no alcanzaron
de amor la extinción;
hoy yo de rodillas,
con llanto en mis ojos,
te pido de hinojos
completo perdón.

Si pequeñas faltas
se han cometido,
pasemos á olvido
completo los dos,
así lograremos
la dichosa calma
que desea el alma
de este mundo en pos.
Si acaso murieras
joven, de mi amado,
dueño enamorado
¿qué fuera de mí?
No lo quiera el cielo
pues el mismo día
también dejaría
el mundo cual tí.
Hasta que acabemos
la vida los dos
de tí, humilde esclava
será

LA QUE FOS.

Idili

Veusaquí que un día d' istiu, després
de sopar, á la hora que 'l sol amagaba 'l
nas, jo me 'n vaig anar tot satisfet á *can*
Felp y per la finestra que no te vidre ni fi-
nestró, contemplaba la riquesa de colòrs que
la posta de sol escampaba per demunt les ca-
ses, per els patis plens de verdor y 'l del vehí
qu'hi tenia flors, cuant d'entre les florsveig
apareixer á la meva veina (la xicota del
xicot) que 's va sentar á redós d' unas
grans macetes d' herba á llegir un llibre
mig vell. No va mal aixó que desde aquí 's
tinguin tan bonas vistas, vaig pensar jo;
m' imaginava veurer l' estrella Venus, en-
car que fos á la posta que del cel habia
baixat al pati del vehí cuant se presentá 'l
xicot ab molt respecte.

—Deu te quart, diu éll. Si no't destorba
la meva presència, 'm donas el permís acos-
umat?

—¡Uy! fugin, els modos personificats.
A sí, tindrè molt gust y 'm farà un gran
honor que la seva real persona 's digni sen-
tarse en aquest humil tamboret y al meu
costat.

—Ja comensem?

—Noy, tu has comensat, no 'm culpis á
mí.

—No 't mofis, que formalment vineh á
parlarte.

—Bueno donchs, prou, pero digam ¿com
es qu' has vingut tan tocat y posat avuy?

—Vineh sens embúts; ¿me vols donar
la proba d' estimació que't tinch demanada?

—De serio?... dons que vaigi de serio
fins que ja no t'en recordis.

—Sento ab tota l'ánima dirte adios per
sempre, porque continuar barallannos ca-
da día es una discordia massa insoportable,
aixís es que per la nostre tranquilitat te
agraixo que no m'hagis volgut acoten-
tar, quedat entre las flors que jo aniré á...
fer l'os.

—No te'n anirás, no.

—Que no?, diu al mateix temps que s'
aixeca.

—Vinam aquí, desesperat,... No'm podrías rebaixar res? diu ella agafantlo per el braç.

—¿Que vols que li rebaixi á un petó que ja fa sis anys que te'l demano? però are no el vull tampoc, seria mal per els dos.

—Miram be... vaija 'l mereixes. Té, diu ella, mostrantli la cara porque ell la besí. Ell no sabia lo que li passava; tenia els ulls fets als d'ella, somreia, etc,... pero al moment qu'apropa 'ls llavis per besar la gloria ella aparta la cara rápidamente escapantli 'l riurer y diu dissimulant: Me pensava que venia la mare.

—Ahont es la teva mare? pregunta ell mitj avergonyit.

—Estará rentadt els plats.

—Y no te 'n donas vergonya que la teva mare renti 'ls plats y de que fagi les feines de casa poguentho fer fer tú?

—Be, ja veurás, no 'm sermonegis, que si jo avuy no rento 'ls plats, es perquè m'he punxat aquest dit que tinc embolicat y que no has pas de venir tú á netejar la casa cuant jo lo deixo, porque jo tots els días me rento el clatell y 'm neteijo les sabates que tú, per no tocar un respall vens mols días ab les sabates que fan fástich y la roba plena de pols y algunas vegadas sens afeitar porque no se't veigi la cara bruta.

—Aixo no's pot aguantar!... Drapets al sol doncs...

—Si home, vinga.

—Calla, qu'avants has de sapiguer qu'á mí no'm pots tatxar més que d'un carregat de paciencia, pero á la meva mare ni aixís, que ella es qui cuida la meva roba.

—D' aixó sí que deuries avergonyirte que la teva mare te cuidés la roba; pobre dona que ab les teves bones paraules la fas pasar mártira.

—Tú si que la fas pasar mártira á la teva mare fentli gastar molts cuartos ab llassos y cintes per adornarte y anar orgullosa carregada de joyes falses com si fossis la reina empolvada.

—¡ Quines mentides! ¡Oh!.. Poeta de saqué, escolta, si no haguessin sigut els teus versos jo no m'hauria entavanat en com-

prar lo que sols tu admiravas embabat; las joyas son las que tú m'has regalat y per polvos no faig com tu que cuant vens de la barberia 'n portas un dit de gruix á la cara aixó t'ho he dit mil vegades y ja sabs que vaig llesarne una capsas que me regalabas.

—Perqué eran polvos de patata.

—Com no podias comprarne de millors vares omplirne una capseta de bombons pera mí.

—Prou. S' ha acabat per sempre. Ves á aprendre de surxir mitjes que t'irá millor que brodar, senyora *intelectual*.

—Senyor poeta de saqué, ja pot retirar-se... tranquil que demá li inviaré els versos que en gran manera me fastiguen y els demés recors que...

—Lo mateix li dich y aprengui de ferrar ous per cuant se casi. Ultim consell de un servidor de V.

L' avia qu'escoltaba per entre las fulles, diu:

—Pero angelets de Déu, me féu dir. Me féu riurer ab les vostres converses, no si-guéu tant ignocents. Mireu qu' es prou que cada setmana hagi de renyir. Apa abra-séuse y féuse un petó devant meu.

—Pero avia.

—No pot ser.

Jo ho mano, diu l' avia.

—No, que m' ha dit coses massa fortas.

—Tú sí que me les has dites á mí.

—Apa, apa depresa, torna l' avia, ó si-nó demá qu' es el sant del avi no anirém al aplec á brenar, que jo [també hi ballaré sardanas encar que las camas em fassin figa.

—Renyirém mai més?

—Si tu vols?...

—Encar no s' han juntat aquestos llavis? repeteix l' avia.

Els dos joves s' abrassan y 's besan follement.

—Prou, prou, jo no més vos he dit un petó pero aixó son més de cent.

—L' avia vindrá ab el vestit meu y li faré el pentinat de la seva joventut.

—Y vosaltres héu de ser l' enveja de tot l' aplec.

—Tú la més hermosa.

Y tú el més ben plantat.

Ah; una cosa, en l'aplec no 't cuidis de tocar la paella ni la cagola, per lo que pugui dir la gent.

—Que digui lo que vulgui, será mes honor per mi.

—No que 't dirian que 't donas importancia perque sabs guisar.

—Doncs perque 'm deyas qu'aprengues de ferrar ous?

—Ja hi tornarem? Ala! cadascú al seu puesto que ja es hora de retirar-se, y desapareixen tots.

Jo vaig passar un rato deliciós y al voler-me aixecar tenia las camas enrempades que no 'm podia bellugar.

GANASA.

4 Juliol de 1910.

A ma aymada

Sabent, com sabs, que t' estimo

¿perqué fas aquet posat?

sapiguent, com sabs, que t' aymo

¿perqué 'm fas viurer cremat?

Si es qu' un altre tú n' estimas

¿perqué no m' ho dius ben clar?

¿perqué ab tos ulls, quan me miras,
no m' acabas de matar?

Sabs, que ab ta indiferencia

m' estás ferint lo meu cor;

si á un altre dons preferencia,

¿perqué no m' ho dius d' un cop?

¿Tens dupte de qué t' estimo?

¿tens por de que 'm passarà?

¿tems que l' amor que 't tinch are
el temps lo pot esborrar?

De totes, totes les dones

l' única qu' estimo ets tú;

de tots los amors de ma vida

tú guardes lo nombre hù.

¿Perqué no 'm fas may cap mimo?

¿perqué no soch halagat?

Estimant, com t' estimo,

¡bé 'm mereixo esser estimat!

MIQUELET.

Esclat del cor

Aném poquet á poch, vida y dulsura,
aném poquet a poch fins dins del bosch

y en les seves entranyes silencioses
fruirém abdós de vida y amor.

En aquella soletat y aquell silenci
qu' estranya es la vegada que 's trencat,

allà 't diré, nineta enàmorada,

las cosas que de tú jo tinch pensat.

Tú ¡oh hermosa, oh encisadora nina!

que 'm tens de forsa temps el cor robat;

deixa un moment tant sols, encar que breu,

que 'l meu cor amatent fasi un esclat.

.....

¡Qué me'n faries de felís, si aquesta boqueta
petita com la nina dels teus bells ulls

digué tot tremolosa y tot titubejante:

¡ay amoret meu, estiman que jo 't vull!

F. P. O.

Por tí lloro

Pensar que un día no muy lejano me dijistes,
rosadas tus mejillas, entristecido el rostro,

que á nadie más que á mí tu adorabas...

las lágrimas se escapan de mis ojos.

Pensar que en igual tiempo, mal pasado,

prometistes ser mía hasta la muerte...

es renovar en mí ¡oh desgraciado!

que las lágrimas derrame de tal suerte.

Pensar que noche y día no he dormido

pensando en que tú me traicionaras...

es cosa que de pensar tan solamente

las lágrimas de los ojos me saltaran.

Y ¿para qué más pensar? dime tormento

¿para que pensar en tí? dime *tesoro*;

si de pensar tan solo en mis tormentos

ayer, hoy y mañana por tí lloro.

F. P. O.

Cantars bilingues

Noche y día estoy pasando
por tu calle Leonor;
y es que buscaba matute
desde que me han fet burot.

Los labios de tu boquita
son más dulces que la miel;
de tan dolsos que son
envenenan lo meu ser.

En tu puerta planto un pino
y en tu ventana una parra
y en tu cara hi plantaría
unas cuantas mossegadas.

LUIS VIOLA.

Bequerrades

Ja tenim altre cop formada en aquesta localitat la flamant «Sucursal de la Cámara Agrícola Oficial del Ampurdán» que 'ns fá 'l mateix efecte que un panell de campaná que tan aviat tira de llevant com tira de ponent.

Es disol, es forma, cambia de nom y d' hostatje, plega l'hivern, es remonta al estiu, es fá independent torna á federarse; baixa un *teje y desteje* que diuen els castellans.

¿No podrien aquestos senyors ser més perseverants y tenir més constància y fé ab els seus actes?

Els agricultors els hi agrairíem y el poble també.

Si els estiuejadors si ficssessin una mica jo crech que dintre poch Llagostera com un altre Sant Hilari la gent hi afluiria a centenars.

Cal ficssarsi.

Nostra vila d' ambient higiénich y sa-
rodeixada de boscos, d' alegres y frescas
fonts d' agua medicinal y sanitosas a dos
passos la marina y per no faltari res al
cim d' alta montanya aont se gaudeix d' un
panorama riquíssim pot admirar l' escur-
sionista el suro més gros de la comarca y
un monument megalític y tot.

¿Qué mes es vol?

Els carrers nets y vistosos, la població
morigerada com la que més, a las vetlles
s' alterna l' alegria per barris al bell toch
de la sardana.

¿Qué 'ns falta?

Deixondir nostre ensopiment,
Res mes.

Son molts els llagosterenchs que aprof-
tant aquesta temporada de canícula anirán
á refrescarse á la riallera Plaja d' Aro,
á Sant Pol ó á la cova.

Nosaltres els aconselleríem que anessin
á estiuejar a Biarritz á Nice ó á Monte-
Carlo pero molts ens haurém d'accontentar
ab uns benefichs banys de cossi ó tot lo
més ab una capbussada á la bassa d' en Go-
tarra.

Tot es qüestió de gustos ¿oy companys?

Noves

A vosaltres simpátiques senyoretes fo-
rasteres, CHANTECLER vos remercia en
gran manera l'efors que feu pera espargir
l' ensopiment y divertir al poble, iniciant y
contribuint ab vostre garbo y gentilesa al
lluiment de les airoes sardanes que fan les
vetlles mes agradoses y distretes.

Vostres airoes testes sobresurten de la
ferma cadena de germanó y son les flors
mes belles d' aquella garlanda d' amor, y
al compás ritmich de l'hermosa dansa ca-
talana recordém ab el poeta que

*es la dansa sencera d' un poble
que estima y avansa donantse les mans.*

L'acreditada farinera «La Constancia» situada á Ridaura, ha comensat ja la present temporada de moldre després d'alguns mesos de treballs en millorarla ab tots els avenços moderns que ha introduït son propietari Don Joseph Roura (a) Muné.

Desde sa instal·lació que aqueixa fàbrica te fama de produhir molt bona mercaderia y es d'esperar que si segueix per aquest camí veurà compensada sa activitat augmentant sa ja nombrosa parroquia y el favor del públich.

ENDEVINALLA

Dono gust, dono alegria,
si 'm parlas en cartellá,
me saborejas un día,
mes tart ja no pots lográ.
Soch feréstech, soch terrible,
sembro 'l pánich y la motr,
soch de la batalla horrible
lo mes principal factor.
Tinch palaus, jardins frondosos
que 'l rey moro m' ha habitat,
donas guapas, cants joyosos....
Soch histórica ciutat.

Pepet C. y C.

Xaradas

Nom de dona es la *tres-sexta*
un arbre la *dos* girada
y el meu *cuart-dos* te una filla
que 's diu, inversa *cmg-cuarta*;
flor molt bonica es la *quinta*,
la *cuarta* es una vocal,
y á la escaleta de casa
fa molt temps que hi ha un *total*.
Que 's *dugas*, *doble tres*, *cuart*
de gana, si els de l'escala
no poguessim remediar
sa situaciú molt precaria.

L' enredaire.

Una bestia molt lleugera
es la primera;
una nota veurás que dona
la segona;
article veurás qu' es
la tres.

Lector: si no endevinas ma xarada
t' ho diré d' altre manera;
prima, segona y tercera
es el nom de ma estimada.

Lluís Viola.

CONVERSA

¿Saps que 'l próxim hivern tindrà lloch un casament notable en eixa vila?

—No. ¿Qui serán el nuvis?

—Ella es una simpática y elegant senyoreta, y ell un distingit jove.

—¿Y quin nom tenen aquestos dos que la sageta de Cupido els ha enfilat?

—Escolta: Al primer dia de boda visitarán Barcelona y Montserrat; l'endemá Rioja, Almeria, Sevilla...

—Be; però com s' anomenan?

—Ella se diu Merceneta, y ell ja t' ho he dit primer

PEPET C. y C.

CORRESPONDENCIA

F. P. O.—Les altres dos no fan per casa, puig son defectuosos.

E. Durán.—Animo, jove: No 's cansi, vosté ho farà bè. Ho tenim en cartera.

J. Gafas.—Lo mateix li dich.

Angel.—Com qu'es tant llarga la excursió ho guardem per quant no tinguem original. Va á la cartera.

Seba-n-tens?—Li agraphirem no ho fassi tant exténs, sino no podrem publicarho.

E. G. V.—No fa per casa.

Tat.—S'hauria de corretjir molt.

R. Figueras.—Mercès; envihi que 'ms va molt bé.

Pimentón.—Il·lástima haber nascut tant tart; vosté hauria inventat alguna cosa.

Boca-Negre.—Alló «del pardal á la pardala» ho déu haver tret dels Jochs Florals de Camprose.

Caimitu.—Vosté déu fer álias ab algún ortopédich. De tant riurer, de poch més 'ms trenquem.

Marieta.—Aquell pich de ¡lladres! 'ms ha espantat y no hem volgut mirar res més.